

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

✱ ΚΕΡΙΑΚΗ, ΑΘΗΝΑ, 2 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ 1911 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 417

"Ενας λαός υψώνεται ἅμα δείξῃ πῶς δὲ φοβῆται τὴν ἀλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Ἡ καινούργια πολιτικὴ τῆς μεσομαϊκῆς.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Στὴν ὁρμὴ τῶν κυμάτων.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Λασκαράτος καὶ Βαλαωρίτης.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ. Ἅγια χώματα.

Ν. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ. Τὸ χάρον παιδί.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Τὸ παραθύρι.

ΨΥΧΑΡΗΣ. Ἐκδότης, Βιβλιοπώλης καὶ Συγγραφεύς.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ — Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΓΙΑ ΧΩΜΑΤΑ

(G O E T H E)

ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΑΝΟΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

Ξέρεις τὴ γῆς π' ἀηδόνια υμνοῦν ; Δεμόνι
Πυκνο βαθῆσκιες φυλλώσεις χροσώνει,
ρουφον γαλάζιου ἐκεῖ ουρανοῦ δροσούλα
ἡ ἀγνὴ σμυρτια κι' ἡ ντροπαλὴ ἡ δαφνούλα.

Πες μου τὴν ξέρεις ; Ὡ ἐκεῖ, ψυχὴ μου,
ἔλα σὲ μνησμένη γῆς μαζί μου.

Τὸν πύργο ξέρεις ; Ξάγρυπνα κατῆλα
μισοφωταεῖ, κι' ἡ Παναγία κοιτάζει
σύμπληρη μ' ὄψη σα νὰ κρένει « Μίλα,
Τί κλεις, παιδί μου, πιδὲ καημός σε σφάζει ; »

Πες μου, τὸν ξέρεις ; Ὡ ἐκεῖ, ψυχὴ μου,
τὸν πύργο μου ἔλα νὰ χαρεῖς μαζί μου.

Ξέρεις τὸ λόγγο ; Τὴν ανταριασμένη
κορφή μουλάρι ἀργὰ κλωθάνεβαίνει
μέσα ἀπ' τοὺς πέφκους πρὸς τὰ βάρδια οἱ βράχοι
σκυφτοὶ καὶ ῥέμα ἀφροκυλά οὐκ τὴν ῥάχη.

Πες μου, τὸν ξέρεις ; Ὡ ἐκεῖ, ψυχὴ μου,
στ' ἀγὰρ μας ἔλα τὰ βουνὰ μαζί μου.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

DOVER

ΣΤΗΝ ΟΡΜΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Μεγάλο εἶναι δυστύχημα τίποτε νὰ μὴ λείπει
Τοῦ μάταιου τοῦ ἀνθρώπου,
Ὡ πολυαγαπημένη μου παλιὰ συντροφισά μου Αἴτη,
Ἐξω καιροῦ καὶ τόπου.

Ποῦ νὰ σὲ βρῶ, καὶ ποῦ, τοῦ νὰ σ' ἀποζητήσω.
Τώρα ποῦ τίποτε δὲ μένει,
Ἄπ' τὴ ζωὴ τὴν πρωτινὴ, ποῦ δὲ γυρίζει ὀπίσω,
Μήτε καὶ μὲ τὴ μνήμη τὴ χαμένη ;

Ὅλα τὰ πάντα στὴν ἀναβολὴν εἶναι ἀρισμένα,
Στὸ αἶμα ποῦ ποτὲ δὲν ξημερώνει,
Δύναμη δὲν ὑπάρχει πλὴν γιὰ κτεῖνο τὸ ἔνα,
Ποῦ γιάνει καὶ μαζί ποῦ θανατάνει.

Ἄν ὑπάρχε, αὐτὸ τὸ θεῖο ποτάμι
Ποῦ ἀναδρῶσθ' τὰ μάτια τώρα μόνο,
Θάποτολμοῦσα νᾶφιν' ἢ ψυχὴ νὰ δράμει
Στὸν ὑστερόν, μὰ καὶ στὸν πρὶν μεγάλον πόνο.

Παρίσι

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ

Ἀφιερωμένο στὴν Κυρία
Βέρα Ρόζα Δεσύλλα.

Τὸ παραθύρι κάτ' οὐρανὸν
κατὰ τὸν κάμπο ἀνιεῖ,
ποῦ ἀπλώνει τὸραμὰ τοῦ
πέρα χλωρό, πλατύ.

Μὰ μὲ τὸ φῶς λουσμένο,
χαρούμενο, λαμπρό,
μὴ ἀπ' τὴ βροχὴ δαρμένο,
σὰν καταχνιὰ πνιχτό.

Τὰ δάση τὸ φουντώνουν,
τὸ σκίζουν τὰ νερά,
ἔδω σκεπὲς τρυπώνουν,
ἐκεῖ χωριὸ γελᾷ,

Καὶ σὰ σὲ ἀχνὸ κρυμένη
ἀντάρας ἢ καπνοῦ,
ὀλόμακρὰ χαμένη
ἢ ἄκρη τοῦρανοῦ.

Στὸ παραθύρι ὡς φέξει
ὁ ἥλιος τὴν αὐγήν,